

РЕШЕНИЕ

№ 2615

гр. София, 19.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.04.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Младен Семов

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Надя Загорова, като разгледа дело номер **1304** по описа за **2022** година докладвано от съдия Младен Семов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Х. И. К., [населено място], срещу решение № 1501 от 26.12.2021 г., постановено по НАХД № 10598 по описа на Софийски районен съд (СРС) за 2021 г., с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 21-4332-011425/08.06.2021 г., издадено от началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с което на основание чл. 53 вр. чл. 183, ал. 5, т.1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) и за нарушение на чл. за 6, т.1 от същия закон му е наложено административно наказание – „глоба“, в размер на 100 лева.

Твърди се незаконосъобразност на обжалваният съдебен акт, поради допуснати съществени процесуални нарушения от страна на административния орган при издаване на първоинстанционно обжалваното НП, изразяващи се в липса на пълна проверка по установяване и събиране на данни за изясняване на случая, респ. СРС неправилно е приел за доказано записаното и отразеното в АУАН и НП. Иска се отмяна на обжалваното решение и отмяна на оспорваното наказателното постановление.

Ответната страна – Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“, не изразява становище по жалбата и не взима участие в проведеното по

делото съдебно заседание.

Представителят на прокуратурата, в лицето на прокурор З. от СГП, изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Касационната жалба е редовна и допустима, като подадена от активно легитимирано лице, срещу подлежащ на обжалване акт, в законоустановения срок, при спазване изискванията за форма и съдържание на касационната жалба .

Съобразно чл.218 ал.1 и ал.2 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само по наведените в жалбата касационни оплаквания, като за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон, следи служебно. Съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, като постановено от надлежен съд, в рамките на правораздавателната му компетентност, при произнасяне с оглед предмета на спора с който съдът е сезиран.

С оглед очертания предмет на настоящето касационно производство, следва да се отбележи:

При разглеждане на спорове за отмяна на издадени НП, районният съд е винаги инстанция по същество- чл. 63, ал. 1 от ЗАНН. Това означава, че следва да провери законността на НП, т. е. дали правилно са приложени процесуалният и материалният закони, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя- арг. от чл. 314, ал. 1 от НПК във вр. чл. 84 ЗАНН.

НПК, приложим в производството по обжалване на наказателните постановления пред районния съд по силата на чл. 84 от ЗАНН, вменява в задължение на съда да вземе всички мерки, за да осигури разкриването на обективната истина /чл. 13, ал. 1 от НПК/. Изпълнението на това задължение налага съдът да изясни всестранно и пълно всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по делото. Съгласно чл. 107, ал. 2 от НПК, съдът събира доказателствата по направените от страните искания и по свой почин - когато това се налага за разкриване на обективната истина. На събиране и проверка подлежат както доказателствата, които разобличават извършителя на нарушението или отегчават отговорността му, така и тези, които го оправдават или смекчават отговорността му /арг. от ал. 3 на чл. 107 от НПК/. В хода на съдебното следствие пред Софийски районен съд са събрани и приети писмени доказателства, от които да се установи действителната фактическа обстановка по случая.

Тежестта на доказване в административно-наказателното производство, лежи върху наказващия орган по аргумент от чл. 84 ЗАНН във вр. чл. 103, ал. 1 от НПК. Безспорно е, че в преценката си дали да издаде НП последният се базира на констатациите в АУАН, които в рамките на производството по налагане на административни наказания се приемат за верни до доказване на противното. Това не е така обаче в съдебното производство, тук те нямат обвързваща доказателствена сила. В него съдът е длъжен да проучи фактите, чрез допустимите доказателствени средства и да прецени има ли извършено нарушение с правна квалификация чл. 6, т. 1 от ЗДвП. Разкриването на обективната истина по делото, независимо от тежестта на доказване и пасивността на страните, е приоритет за дейността на съда, поради което законодателят му е предоставил възможност не само по искане на страните, но и по свой почин (т. е., служебно) да събира доказателства, когато това се налага за изясняване на действителните факти и обстоятелства по конкретния случай.

В хода на съдебното следствие са събрани гласни доказателствени средства, чрез разпит на свидетелите А. Ц. и Д. М., които възпроизвеждат без противоречие настъпилите на 20.05.2021 г. факти във връзка с констатиране на нарушението. Не

съществуват съмнения в достоверността и основания за дискредитиране на техните показания, тъй като те не са заинтересовани от изхода на спора.

Въз основа на събраните писмени и гласни доказателства, в хода на проведеното пред СРС съдебно следствие, по делото е установено от фактическа страна, че на 20.05.2021 г. около 21.55 часа в [населено място] по на [улица] с посока на движение от [улица] към [улица], жалбоподателят Х. И. К. управлявал лек автомобил Форд Ф., с рег. [рег.номер на МПС] и, като на кръстовището с [улица] поради несъобразена скорост с интензивността на движението.

За извършеното нарушение бил съставен акт за установяване на нарушението (АУАН) с бл. № 671525/20.05.2021 г., въз основа на който било издадено и наказателното постановление (НП). Деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 6, т.1 от ЗДвП. За да потвърди НП, първоинстанционният съд е възприел описаната от АНО фактическа обстановка, като е счел, че извършеното нарушение е безспорно доказано от събраните доказателства, и по-конкретно от показанията на актосъставителите и приобщения доказателствен материал. От правна страна е прието, че жалбоподателят виновно е нарушил разпоредбата на чл. 6, т. 1 от ЗДвП, респ., че законосъобразно му е наложено наказание на основание чл. 183, ал. 5, т. 1 от ЗДвП.

Съдебният състав на СРС е приел, на база събраните гласни доказателствени средства - показанията на свидетелите А. Ц. и Д. М., както и от представения проект за организация на движението в процесното кръстовище и работата на светофарните уредби, че авторството на деянието и извършеното нарушение са установени.

Доколкото първоинстанционното решение е постановено при изяснена фактическа обстановка и изводите на съда са направени след съвкупна преценка и анализ на събраните по делото доказателства, като наведените от наказаното лице доводи са обсъдени в тяхната съвкупност, то за настоящата инстанция не остава съмнение досежно съставомерността на установеното нарушение. Атакуваното съдебно решение е обосновано с оглед на събраните по делото доказателства и съответно на приложимия процесуален и материален закон.

Касационният жалбоподател, в подадените от него възражения срещу АУАН, впоследствие пред СРС и сега в рамките на касационното производство посочва, че е навлязъл в кръстовището на жълта светлина на светофара, тъй като не е могъл да спре. Същият се е движил със скорост от 50 км/ч., колкото е законово разрешената скорост, с която скорост автомобила изминава 14 метра в секунда, респ. при светване на светофара със жълт светлинен сигнал той не е могъл да спре, поради което и е преминал кръстовището в съответствие и на основание чл. 31 ал.7 т.4 от ППЗДвП.

Действително нормата на чл.31 ал.7 т.4 от ППЗДвП дефинира: „жълта светлина - означава "Внимание, спри!". Нормата ясно посочва, че „ Това не се отнася само за онези от водачите, които в момента на подаването на този сигнал, след като им е било разрешено преминаването, са толкова близо до светофара, че не могат да спрат, без да създадат опасност за движението. При подаване на този сигнал на кръстовище водачите, които навлизат или се намират в кръстовището, са длъжни да го освободят.

В процесният казус жалбоподателя твърди, позовавайки се и на свидетелските показания по делото, че при превключване светофарната уредба на жълт светлинен сигнал той се е намирал на 5-10м. от кръстовището, респ. че при скорост от 50 км/ч той не би могъл да спре, а изминавайки 14м. в секунда с тази скорост е трябвало да премине и освободи кръстовището.

На първо място, освен от данните по делото, то от самото твърдение на касатора

следва недвусмислено извода, че при превключване светлинната уредба на жълт сигнал, жалбоподателя не е бил навлезнал в кръстовището, нито се е намирал в него, за да се налага да премине и да го освободи. Намирал се е преди самият светофар, ясно е видял и светлинният сигнал.

Второ, налага се още извода, че същият въобще не е имал намерение да спира, а единствено да премине.

Трето, 50км/ч е максимално, а не минимално допустимата за движение в градски условия. Това, че той не е карал с максимално допустимата скорост, по никакъв начин не означава, че скоростта му е била съобразена с конкретната пътна обстановка.

Текста на чл.20 ал.2 от ЗДвП недвусмислено гласи, че водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението.

В процесният казус водача нито е намалил, нито е съобразил скоростта си, поради което е създал предпоставка за навлизане в кръстовище при непозволен сигнал. Ето защо, същият не може да черпи права от неправомерното си поведение. Несъобразяването му с конкретната пътна обстановка, не позволява спрямо него да се приложи нормата на чл. 31 ал.7 т.4 ППЗДвП. Още повече, че процесното НП е обосновано с безспорният факт, че водача е преминал не на жълт, а на червен светофар.

Извън това, правилно първонистанционният съд е осъществил и преценката за липса на маловажен случай на нарушение, съобразно чл.28 ЗАНН, като законоустановеният размер на наказанието, съгласно чл. 183 ал.5 т.1 ЗДвП също е правилно приложен от АНО.

Поради това и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1-во от АПК, вр. чл. 63, ал. 2, т. 5 от ЗАНН, Административен съд София - град, X. касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1501 от 26.12.2021 по н.а.х.д. № 10598 по описа на Софийски районен съд за 2021 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :

1.

2.